

— — —

- Maria, avui és el meu sant.
— Ai ai, pensava que el feieu per l'Anunciació!

TOT BON CATALA DEU TENIR

GUIMERA

Poesies	Ptes. 5
Noves Poesies	> 5
Teatre i Discursos	> 5

MARAGALL

Poesies completes.	Ptes. 10 rúst.
Elogia.	> 2'50 >
Nausica	> 1' — >

VERDAGUER

Obres completes 27 volums de diferents preus.

TORRES I BAGES

Obres completes. Ptes. 60

ES VENEN TOTES A

Editorial Políglota - Petritxol, 8

M A R E S :

Bo és que doneu a la vostra mainada, lectures sanes i patriòtiques, però no deveu descuidar d'alimentar-los abundantment en els primers mesos de vida, prenent el

ROB-VIDA-MIRET

No és més que una orxata del suc de plantes lleteres que pasturen instintivament els mamífers quan tenen necessitat d'alletar.

Durant la gestació: Rob-Vida n.º 1, combat l'albuminúria, dolors i molèsties pròpies de l'estat, desenrotlla i fortifica el nou ésser, tonifica la mare i predisposa per a un final feliç i llet abundant.

En la lactància: Rob-Vida n.º 2, augmenta la quantitat de llet, l'enriqueix en casseïna i mantega, refà la mare de la desnutrició causada per l'alletament.

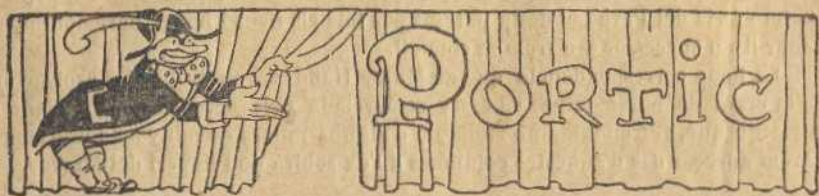
En farmàcies; Autor, Doctor Miret, Plaça Comercial, número 9, Barcelona.

MARES, tindreu MOLTA LLET

prenent

ROB-VIDA-MIRET

Present de Rei ⁽¹⁾

Els Reis han vingut
com cada any, de nit;
mes un s'ha perdut
i l'ha atrapat el sol quan ha sortit.

I riu bondadós
en mig de la gent;
i és meravellós
que s'estigui al plegat aquí i a Orient.

Tot li ve de nou,
res no ha conegut,
i això que sap prou
que sos passats d'aquí reis han sigut.

No munta un camell
ni vesteix antic:
va en auto vermell,
com un metge de nom o un senyor ric.

Els nens, tot passant,
no el miren amb pô;
i es van preguntant
si de «El Siglo» l'han tret o és de debò.

De debò, petits,
i amb cor que glateix
com als vostres pits;
que a tothom ha creat un Déu mateix.

I com que Muley
us estima tant,
ofrena de Rei,
a tots us fa present d'un elefant,

que no ha de venir
com en temps d'horrors
els rengles a obrir
d'ací d'allà de nostres braus majors:

puix vindrà de pau
perquè amb ell juguen
com humil esclau,
i fins riurà per dins quan el criden.

Donguen-li de cor,
sens mancar ningú,
mercès pel favor,
i Alà li pagui, o Déu, que els dos fan u.

ANGEL GUIMERÀ

(1) Honorant la bona memòria de l'excels poeta Angel Guimerà publiquem aquesta poesia en la qual es fa referència al present d'un elefant que l'any 1915, i justament en la diada de Reis, va fer a la ciutat de Barcelona l'ex-soldà del

Marroc Muley Hafid, aleshores host nostre. Inspirà a l'angust donador aquest generós gest, el sentiment produït a la nostra mainada per la mort del popularíssim «Avi» del Parc i el desig palesat per tots els nens i nenes barcelonins, de donar-li un successor tan *trompa* com ell.

La bona correspondència que en Muley Hafid varen trobar les aspiracions de la mainada barcelonina, va ésser remerciada pels *patufistes* mitjançant el Missatge que, refrendat amb l'adhesió d'alguns milers de minyons i minyones, vàrem adreçar des d'aquestes columnes a l'ex-sobirà de l'Imperi del Marroc.

N. DE LA R.

- Olaf Tófol, que tal van els porquets?..
- Molt be, gracies, i vostè?...

Síntomes greus

Saps què podríem fer, diu en Bigaire a en Pinya sortint de la taberna. Anar a veure en Botella que està malalt.

—Anem, diu en Pinya. I tot fent es-ses es dirigeixen cap a casa l'amic.

La dona d'aquest els surt a obrir.

—No el podran veure ara, els diu. Hi ha el metge que el visita. Si volen, un de vostès pot pujar i mirar-se'l des-de la porta de la habitació.

En Pinya hi puja, i al cap d'una es-sona torna molt preocupat.

—En Botella està molt mal, diu a son amic quan són al carrer.

—I doncs?

—Veuràs que el metge li deia: No veu pas ombres i llumanetes a la pa-ret? I ell deia: No. —I elefants ver-mells al sostre? Tampoc. I grills blancs a cavall de gossets d'aigües? Tampoc. I no veu cranes que es barallen i mi-cus amb barba blanca? Tampoc.

—Bé, i què?

—I què? En pobre Botella està per-dut! No veure aquestes bèsties quan el quarto n'estava ple!!!

P. E. P.

Al papa diu
ca quan aniré
a Munserat
am comprarà
l'auca, la bona,
la don Pau i
la Milia

XX

—No sens *Pepito* quina música més bonica? Talment sembla música celestial!

—No ho estranyis perquè en les Fratinolas Werner realment hi canten els àngels.

El mirall misteriós

La lluita

AMB una corda a les mans, el professor Gustau s'estava amagat darrera del gran tapis, esperant amb la consegüent emoció l'aparició del misteriós personatge que tenia l'humorada d'anar allí a avençar-li la feina.

Tot esperant, el cervell del professor no parava de fer càbales i suposicions. Acceptada l'intromissió d'algué que no ignorés l'existència del tresor, dels misteris que li havien semblat inexplicables, començaven a tenir la seva explicació.

Sorolls, tapissos que es mouen, claus que es perden i es retroben, balcons oberts que es tanquen, tot això que el professor havia pogut creure que era l'obra d'algun mal fat, ara veia que bé podria ésser fet per algun aprofitat subjecte que per aquest procediment es proposés posar-li la por al cos, perquè, esperat, abandonés el camp d'operacions.

Tot això semblava molt lògic: però el que no s'explicava era qui podia ésser l'apropiatat subjecte que d'una manera tan especial venia a ficar-se en els «seus assumptes».

Per força, la persona que havia enfondit el forat de la paret, valent-se de les mateixes eines del professor, havia d'estar assabentat de l'existència del tresor...

Però no calia trencar-se massa el cap, perquè d'un moment a l'altre podria descobrir-se el misteri.

I el pogué descobrir molt més aviat del que podia esperar.

No feia encara mitja hora que estava allí esperant, ben amagat darrera del tapis, amb la corda als dits, quan senti que algué obria la porta del saló.

El cor del professor Gustau es posà a martellejar seguidament.

Des del seu amagatall senti, després del soroll que havia fet en obrir, el que feia en tancar novament la porta, per molt cautelósament que ho hagués fet el misteriós visitant.

Seguidament va sentir un lleu trepig damunt de la catifa, i no li va càbrer dubte que la persona que acabava d'entrar es dirigia, pas a pas, cap el tapis.

El cor del professor s'havia fet petit i encogit, arrugat com una figa seca.

En aquell moment es penedia sincerament d'haver-se exposat a aquella aventura i hauria donat alguna cosa per no trobar-se on es trobava.

El seu esclai s'accentuà encara quan senti que una mà alçava el tapis darrera del qual ell es trobava i senti la fressa d'algué que s'hi introduïa.

Fins en aquell moment tot s'havia fet a les fosques. La persona que havia

entrat semblava tenir un gran interès en no ésser vista ni oïda, ço que feia suposar que les intencions que portava eren inconfessables.

Naturalment que trobant-se a les fosques el professor no havia pogut veure la persona amb la qual se les tenia d'haver i per tant no podia fer-se càrrec de les condicions del seu adversari.

Estigué temptat un moment d'obrir ell la seva llanterna i enlluernar de cop i volta l'intrús malfactor, però preferí no precipitar els esdeveniments i enretirar-se cap a l'altre extrem del tapís per poder veure des de allí el que passaria, si és que el misteriós personatge tenia el pensament d'encendre llum, com era d'esperar.

I així va ésser. Quan l'home es trobà vora el forat començat, encengué una petita làmpara de reflector i l'aplicà a la feina. Després dirigí el raig de llum a les eines que eren encara a terra, i agafant el filabarquí es posà a fer forats tot a l'entorn del circol buidat que hi havia a la paret.

Com que la làmpara il·luminava davant del qui la duia, el professor Gustau no podia veure-li la cara, ni li era possible endavinar quina mena de persona era.

Deduí, per l'alçada en que es projectava la làmpara, que no era molt alt, i això començava per ésser una bona condició que podia afavorir els plans del professor.

Perquè, tan aviat com va veure que l'home misteriós es posava a fer forats a la paret, el professor es va refermar en les seves intencions de botre-li al damunt i fer-li deixar, vulga's que no, aquella tasca que amenaçava deixar-lo sense la cobejada fortuna.

El professor no era corpulent ni forçut, però l'idea de que aquell intrús podia arrabassar-li el tresor l'excitava de tal manera que es sentia capaç de les pitjors atrocitats.

El sorollet de la boca del filabarquí rosegant la paret el posava en un estat de exasperació que li era impossible dominar-se. Només que de pensar que d'un moment a l'altre aquell home podia travessar la paret i arribar a la fonadura li feia venir esgarifances i li crispava els nervis. És cert que la paret era almenys groixuda de dos pams i que per tant hi havia molta feina encara a fer per travessar-la.

Però aquesta reflexió no era prou per tranquil·litzar-lo. En primer lloc no n'estava segur del gruix de la paret i segonament aquell home s'havia posat a foradar amb tanta pressa que donava la sensació que no trigaria gaire a aconseguir el seu propòsit.

Calia decidir-se, sense perdre més temps. Cada moment que passava aproximava més l'hora sensacional que les monedes d'or quedarien a descobert.

El professor Gustau, des de l'extrem del tapís es mirava el que podia veure d'aquell home: les mans seques i nervioses movent el filabarquí.

El restant de la figura quedava a les fosques.

Calculà el miserable professor que llençant-se de cop i volta al damunt de l'home misteriós, abraonant-se-li pel darrere, i agafant-lo fortament, l'impossibilitaria per fer cap moviment i no podria tornar-s'hi.

Aquesta idea de poder dominar-lo per sorpresa acabà d'animar-lo.

I, sense pensar-s'hi més, portant la corda amanida en una mà, avençà rapidament cap a l'home misteriós i se li tirà al damunt, intentant tot seguit donar un volt de corda al coll per poder tenir-lo així més dominat.

Però abans no tingué temps d'alçar el braç per passar la corda pel cap del seu adversari, el pobre professor Gustau senti que una mà l'agafava per una

cama oprimint-li tan fortament que el dolor intensíssim que li causà el féu caure a terra.

Provà de posar-se dret tot seguit, però ni solament podé intentar-ho.

L'home el tenia subjectat, amb les dues mans, que semblaven de ferro, mantenint-lo immòbil a terra.

La làmpara havia caigut quedant encesa, cosa que permetia veure la terrible i silenciosa lluita entre aquells dos homes moguts per uns mateixos mals sentiments.

El professor, amb els ulls sortits, pantejant fortament sota la pressió de les grapes seques, però prodigiosament forçades d'aquell home, esperava un moment propici per alliberar-se.

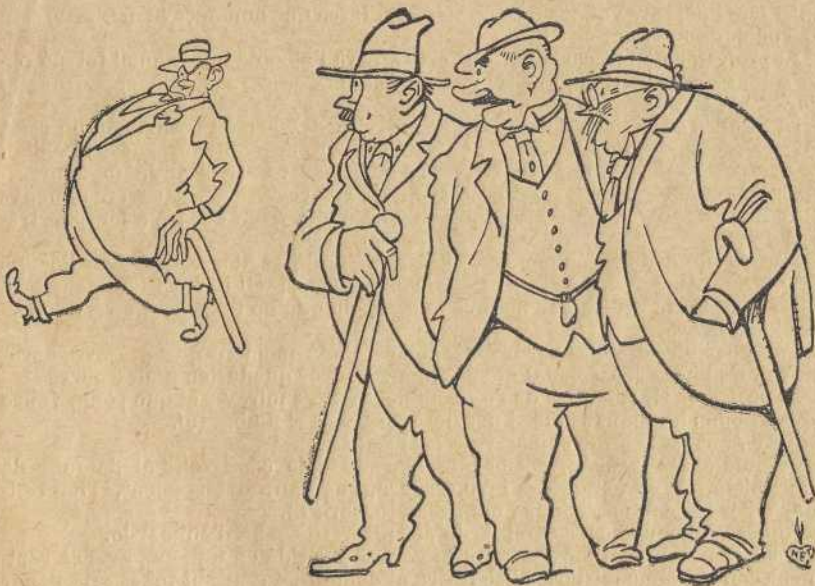
Però un moment que ho provà se'n tingué de penedir perquè aquell home en veure que se li volia escapar, va dir:

— Ah, sí? Et vols escórrer?

I agafant la mateixa corda amb la qual el professor havia pensat lligar l'intrús, el lligà ben lligat de peus i mans, i, com aquell qui no ha fet res, tornà a agafar la llanterna i el filabarquí, prosseguint la seva tasca de foradar la paret, amb aquell rosec seguit de la broca que al professor Gustau li feia l'efecte que li rosegaven el cor.

El desenllaç d'aquesta escena — original desenllaç — es veurà en el pròxim capítol.

JIM FIT

- Veus aquell que passa per allí, pateix de la caixa...
- Be té un aspecte prou robust.
- No, sí de lo que pateix és de la caixa de caudals...

La dona porta les calces

— Avia, sap lo que diuen els veïns?
— Què diuen, fillets meus? — respon una velleta, bo i sentada fent mitja i mirant amb carinyo als seus dos nets, nen i nena, de deu i onze anys.

— Doncs estaven dient que la senyora del primer pis, per comptes de portar les calces el seu marit, les duia ella, i com això no és veritat, volem que vostè, que és una àvia que tot ho sap, ens expliqui lo que vol dir.

La pobra velleta, rasant-se el cap amb la llarga agulla de fer mitja, mira aquells capets recolzats als seus genolls i es quedà un moment sense saber què respondre'ls; per fi, serenat-se un xic, els contestà dient-los-hi: ara us ho explicaré:

— Fa alguns anys, que, quan els nens i nenes neixien, lo primer que feien els seus pares era posar-los-hi bolquers i anaven bolcadets fins que tenien sis o set mesos, i si era molt esquividet, fins els vuit o nou. A l'any o tretze mesos, segons eren ells, se'ls en cava, i això volia dir que li posaven un vestidet, però res de calces, tot fa dilletes; la criatura anava així fins que tenia cinc o sis anys; aleshores es parlava de quan li posarien pantalons, i per fi, després de pensar-hi bastant, els hi posaven. Aquell dia, a la casa es feia una gran festa; amb aquest trajo anava el nen fins que feia la primera Comunió, que aleshores li feien pantalon llarg i jaqueteta amb punxa, i quan el xicot tenia divuit o vint anys, li posaven americana.

— Avia, això no és lo que nosaltres preguntem...

— Ja ho sé, fillets meus, però si tingué paciència, que és lo principal que s'ha de tenir en aquest món, arribarem al fi, i ho sabreu.

— Aquests xicots, el dia que es trobaven vestits d'aquella manera es sentien homes, però homes de debò, i sa-

bien portar les calces molt ben portades. Avui, quan venen els nens i nenes al món, lo primer que fan els seus pares és vestir-los a l'anglesa, i això vol dir posar-los-hi calcetes i sabates; en tenir la criatura sols tres mesos, li posen un vestidet com una mena de granoteta, com si l'anessin a ficar al bany, que en diuen *pelete*, i així que té l'any li posen pantalon curt, perquè com no sap caminar l'altre li faria nosa, però així que en té tres ja se li poden posar les calces llargues, i quan té vint anys, com ja està cansat de dur-les, aleshores necessita que un altre les porti per ell, i són aquests que es casen, i diuen els veïns que la dona les porta.

Veieu, fillets meus, com teniu explicat el què vol dir?

Ara vos vull donar un consell, que ja sabeu que la vostra àvia és molt velleta i en sap molt de donar consells. Vosaltres, si Déu vol, us fareu grans i us casareu. Si aquest dia arribés, feu que els vostres fillets siguin dels primers, que vagin bolcadets, fins ben grans, i no els hi poseu calces massa aviat, perquè el dia que tinguin que dur-les en sàpiguem i no es tinguin d'avergonyar de veure que la seva dona se les posa.

Quan els germans quedaren Sols, van estar un rato pensatius, i per fi el nen va dir:

— Encara que l'àvia s'enfadi, jo al meu fill li posaré, així que neixi, un *pelete* ben maco, i quan tingui un any uns pantalons ben llargs, perquè sapiga que és un home.

La nena, més reflexiva, va dir:

— Doncs jo li faré portar faldilles fins que es casi, i aleshores seran tantes les ganes que tindrà de portar calces, i les sabrà dur tan bé, que no hi haurà cap dona que se les hi vulgui posar.

R. DE FUENTES D'ANDREU

L'am'e necessitat

— Si, Ramon, em fa pena que tu, un bon amic de col·legi, estiguis sense un pa a la post... Veuràs; jo tinc un caixer que no m'acaba de fer el pes, i el treuré i t'hi posaré a tu...

— I quan li doncs al caixer?

— Seixanta duros al mes, però a tu et tractaré millor. T'en donaré cent.

— T'ho estimo molt. No ho saps tu be! Però, escolta: no fora millor que seguissis tenint per seixanta duros al caixer i a mi em passessis els quaranta restants?

— Senyor! Que és l'hora de dinar!
— No hi fa pas res! No tinc gana!
— Es que he de posar el dinar a taula!...

— I bé! Quina manca us hi faig jo?
— Es que si no us lleveu, no puc parlar taula!

— Però què redimoni m'importa de la taula! Deixeu-me dormir, en nom de Déu!

— Es que... Necessitem el vostre llençol perquè faci d'estovalles!

No s'hi val a gratar-se!

El dormitega

Un viatger que porta moltes hores sense dormir, arriba a un poblet de la Brufaganya, on no hi ha posada... Què hi ha d'haver! Bon goig que trobi una casa que, mitjançant uns quans rals, el deixin dormir.

El llit es belluga tot; els matalassos són durs; el llençol, raspós i granallut. Però l'home està mort de son, i tot és ficar-se al llit com quedar-se com un roc.

Neix el dia, passa el matí i l'hoste segueix dormint. A mig dia, la mestressa de la casa el crida:

El senyor Pau, que és un nou ric, ha anat a una reunió de gent distingida. En sortir de casa, ses filles li han dit:

— Ves de no fer cap inconveniència... Sobretot no et gratis, que en tens molta costum!

El senyor Pau vol complir, però, fillets de Déu, tot just quan parla amb el senyor de la casa, és quan més pèccors sent.

Sort que és un home d'enginy!

— I el seu fill, senyor Ponsic, què fa?

— Es metge ara.

— Està content?

— Molt, molt... I el seu?

— El meu, és oficial d'artilleria... Ah! És un uniforme molt bonic! Per tot hi han galons! Aquí (gratant-se la pitrera) un seguit de cintes... Aquí (gratant-se els braços) una colla de daurats... Aquí (gratant-se cuixes i cames) una altra cinta... Només que, amb això de la guerra (gratant-se el cap) em preocupa molt, moltíssim!

I resta descansat el senyor Pan, sense haver comès cap inconveniència.

L'anàlisi

El metge li diu al senyor Ramon:

— Miri; jo no li trobo mal, però caldrà examinar-li els orins. Torni demà i porti-me'n en una ampolleta...

A l'endemà hi torna el senyor Ramon amb una garrafa on hi han quatre litres d'orins.

— Heme! Senyor Ramon! Vostè és una font... En fi, veurem...

El metge fa l'anàlisi, i torna:

— Res d'anormal, absolutament res d'anormal...

— Millor! Millor!

El senyor Ramon paga, i abans de marxar diu:

— Senyor Doctor... Em permet que telefoni a la meua senyora? Tinc que tranquil·litzar-la!

— Amb molt gust... Vostè mateix... Aquí té el telèfon...

— «Hola! Ets tu, Catarineta? Escolta. Posa't tranquila, que ni jo, ni tu, ni la noia, ni el noi, ni tes germanes ni te'n pas albumina!...»

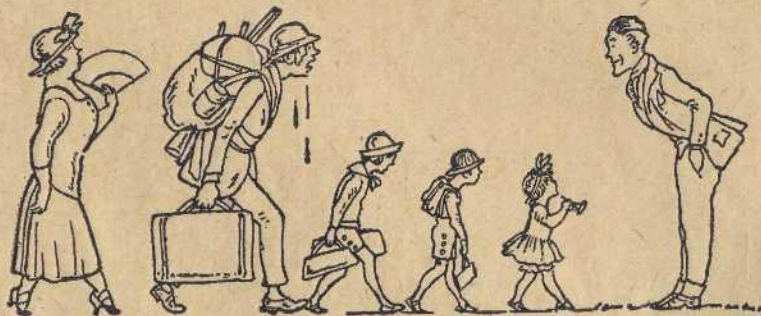
CLOVIS EIMERIC

CONTE BATURRO

- Podriem anar a fer una brenada a fora.
- Si noí, mira, jo tinc un *duro*, comprarem dinou rals de vi i un de pa.
- I què farem amb tant de pa?

- Que els ha escapat el tren?
- Ja ho pot veure, i tot per culpa del rellotge que anava atrassat, però no em passarà més, perquè ara mateix vâig a comprar-me un rellotge **ELECTION** que aquestos són hora exacta.

Invents famosos

ADAM en el Paradís, ens conten que era feliç. Això no sols és un roldolí, sinó que és veritat. No cregueu ara que la felicitat d'Adam fos deguda a fer la vida del burgès (menjar, beure i no fer res), ni a no tenir-se de comprar vestit nou cada temporada, ni a no tenir sogra, com han suposat alguns maliciosos. Res d'això. La felicitat d'Adam consistia principalment en l'absència de malalties, deguda a no conèixer-se encara en el món la distingida família dels metges.

La primera desgràcia d'Adam fou ben bé causada per la medicina, o millor dit: per la cirurgia. Tots sabeu com, havent sigut elorofornitzat li fou extreta una costella, de la qual en sortiren totes les desgràcies passades, presents i futures dels pobres homes sobre la terra. Aquella costella estava destinada a posar-se'ns les calces!

Després, Adam i Eva menjaren la poma i, naturalment, els féu mal de ventre i no la pogueren pair devent posar-se un cataplasma de fulles de figuera, segona intervenció funesta de la medicina en la vida dels homes.

De totes maneres, és de suposar que en aquelles èpoques llunyanes els metges no abundaven gaire o almenys no els deixaven pas fer de les seves. La prova és que els homes vivien noucents anys i encara llavors morien de vells o d'avorrits. Per això la raça humana cresqué tant que hagué de venir el Diluvi a rebaixar-la, altrament no hauria cabut a la terra.

Avui rai! no en necessitem pas de Diluvi! Ja se'n cuiden els senyors Hipòcrates de rebaixar la raça humana quan n'hi ha massa!

Després del Diluvi sorgiren arreu els metges com a bolets sofrint la vida humana un notable escursament. Però

l'invent formal de la medicina i la creació de metges amb títols tingué lloc alguns segles després a... — bé, ara tots espereu que digui a Babilònia o a Egipte com tinc per costum, oi? doncs no senyors, fou a Fenícia.

Els fenicis, inventors del vidre, de l'art comercial i de la navegació d'altura, foren els primers en adonar-se de les moltes víctimes que ocasionava l'infecció microbiana i es dedicaren amb èxit a la preparació d'un cèlebre desinfectant que porta llur nom i que amb sos vaixells l'anaven a vendre als païssos veïns i llunyans tal com diu aquell distic d'un poeta molt conegut meu.

«Els fenicis, creuant el mar Tirrènic, venien a portar-nos... àcid fènic».

I, naturalment, també portaven cotó i gasa fènics que feien molt de servei en aquells temps en que hom anava a pinxes tot sovint.

Per cert que els seus rivals en el comerç, els grecs de Rhodes, fabricaren aviat un altre desinfectant amb el qual pretingueren suplantar l'àcid dels fenicis. Aquests, però, saberen fer tan bé la propaganda, assegurant als seus clients que aquella imitació era un *timó* que des d'aleshores es coneix per timol o aigua timolada. I és que els grecs per més que fessin, sempre havien de tenir pega... grega.

Pel demés, l'art de la medicina a Grècia es desenrotllà molt, particularment d'ençà que un curander anomenat Esculapi fou enlairat a la categoria de déu, segnamment pels molts malalts que havia enviat al cel. Després d'ell, molts altres aspiraren a tan alt honor i seguiren la carrera de medicina fins al punt que de totes parts del món conegut enviaven a cercar els metges grecs.

ninots · i · coloraines

Botànica artística

La classificació. — Les fulles són, potser, lo que més aplicació té, de la flora, en l'art ornamental.

Per al nostre herbari, les dividirem en *simples* i *compostes* i les classificarem segons la seva disposició a la branca, segons la composició de lloc dels seus nervis, i segons la forma del perfil llur.

Es fulla *simple* aquella que té el perfil o *limbe* en forma tal que cap de les seves escotadures arriben al nervi principal o *costella mitja* de la fulla. Per exemple, les fulles de roure, d'eura, de plàtan, etc. Es fulla *composta* quan les escotadures del limbe o perfil arriben a tocar el nervi principal produint l'efecte de fulles separades. Per exemple, les de l'acàcia, del castanyer, de l'arc, la falzia, etc., etc.

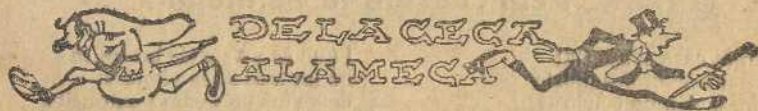
Les fulles *simples*, segons la forma i les dimensions de les escotadures llurs, es divideixen en *senceres*, quan no te-

nen cap escotadura, com la fulla d'eucaliptus; en *dentades*, quan les escotadures són petites i formen com una mena de dents o punxes, com la fulla del nisperer; i en *lobulades*, quan les escotadures són molt marcades, com l'eura, el gerani, el roure, etc.

Les fulles *compostes* es divideixen en: *pinnades* o *alades*, quan a tot el llarg de la costella mitja hi neixen *pecciolos* (1), donant origen a altres costelles mitges més petites i a nervadures proveïdes de limbes propis, com si fossin altres fulletes, dites també *fulloles*. Per exemple, l'acàcia, l'apit, la falzia, la mil-fulles, etc.; i en *palmèjades*, quan el pecciòl, en el punt de iniciació en costella mitja, es ramifica en altres pecciòls en disposició radiada, donant origen a un determinat nombre de fulloles disposades en forma de vano; com per exemple la fulla del castanyer.

T. U. B.

(1) *Pecciòl* o peu o cua de la fulla.

Miss Abomah

Es aquest el nom d'una popular cantant americana, suara retirada de la escena per haver-se-li esgordat la veu un xic, ço que és una veritable llàstima, car els qui l'han sentida diuen que cantava com un rossinyol.

El que si no tenia ni té pas de rossinyol, són el aires ni l'estampa, car l'artista de referència alcança una talla de dos metres i trenta dos centímetres, i pesa la *frotlera* de 160 quilos.

Per una veritable paradoxa, Miss Abomah estava classificada com tiple... lleugera!

JORDI BUSCA

Cusidor

Fàcilment es pot obtenir un cusidor o bossa per la feina aprofitant un tamboret rodó, per atroïnat que estigui.

En primer lloc, tractant-se d'un tamboret vell, deu rascar-se bé amb trocets de paper de vidre, tots els cantons del moble, a fi de que quedi ben net.

Feta aquesta operació, l'envernissareu amb esmalt de color blau, pels extrems de les potes i cercol.

Compreu un metre de cretona en la que hi domini el color blau, la tallen

pel mig i afegiu-la pel costat; llavors tindrà deu pams de llarg. Tots deu no es necessiten, amb vuit n'hi ha prou.

Es fa una flor de dos centímetres, arrugada que faci cresta, i amb claus ben petits es clava pel cantó de dintre a la circumferència. Al mateix temps també s'hi clava una trenzilla de tapissar.

Després s'arruga la cretona del cap de baix i s'hi cus una borla groga de torçal.

ROSA

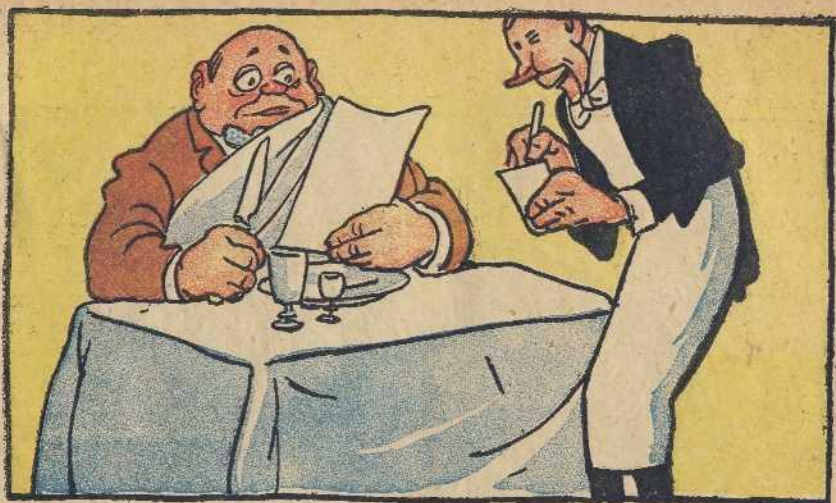

Pel·lícula de la setmana

En la casa senyorial del Baró de la Calàndria i amb motiu de celebrar la seva festa onomàstica la filla de dit senyor, va haver-hi una gran festassa, pel que ens vàrem enterar l'altre dia a *La Vanguardia*. Diu que els salons eren plens de gent de l'aristocràcia, que s'exhibiren *toilettes* d'una exquisida elegància, que van ballar-se *fox-trots* fins a vora de les quatre,

i que es va servir un *lunch* de les més fines viandes, dels vins més cars i exquisits, de les fruites més triades, i que, per *mot de la fin*, la senyora de la casa, per coronà aquell va-i-tot, i fent d'opulència gala, amb un geste displicent digne d'una Cleopatra, repartí entre els conxorrents una garrafeta d'aigua!

Ny10

— Uns macarrons a la *gratin*... un llus grillat, pollastre. I sobre tot no em feu esperar massa que tinc molta gana.

— ¡ Senyoret!...com s'ha tornar
— Però si desde que he fet el meu menu no he menjat res i d'això fa prop de sis mesos.

L'Asceta

Un asceta, vivint al cor pregon
d'una vall solitària i tenebrosa,
ben després de les coses d'aquest món,
feia vida de sant, miraculosa.

Menjava fruita sols, i aquesta, encara,
quan queia de les branques, de madura;
per beguda, tenia l'aigua clara
i a l'esperit, mai cap reserva impura.

Un jorn, fent son camí, sense cap fressa,
amb son pas mesurat, buid de neguits,
va topar, casualment, una tigressa,
que alletava, afanyosa, als seus petits.

— Tigressa, per què vens? Mes solituds
no et daran aliment... Què menjaràs?

— És que vine afamada! Al meu menuts,
de menjar-me'ls, asceta, sóc capaç!

— Ets mare i dius això?

— Vine famolenca!

Tu no saps la dolor de mes entranyes!

Diria que la fam me les arrenca

i és ella que em fa dir coses estranyes!

L'asceta, compadit, guaità a l'entorn.

— On trobaré menjar, pobra bestiola,

que tregui del teu cos, en aquest jorn,

la fam que se t'endú?... Tu vols carn sola!

Si jo gosés... Escolta: em vols a mi,
a canvi dels teus fills?

— Consentiries?

— I per què no, tigressa, si tu així

la vida dels teus fills salvar podies?

La fera obrí la gola. L'ernità,

fica en ella la testa, la col·loca,

per morir més prest, sens vacil·là,

entre els queixals... La fera clou la boca.

Mes que un ai!, un gemec. Després, no res.

Més soledat... Ja tipa, la tigressa,

llepa als fillets com mai... Pels arbocès,

s'entafóra, pausada i sense fressa.

I ningú sap del sant la noble gesta

viscuda en l'ignorada soledat.

Només al cel semblen tocar, a festa

amb les portes obertes bat a bat.

CLOVIS EIMERIG

○ Una guilla que en fa de les seves ○

AMB les seves traces i manyes la guilla va poder entrar a la cabana de les cabretes. I això que la mare cabra sempre els hi deia: malfieus de la guilla: mireu que és molt traïdorota, sembla una cosa i n'és tota una altra, que mai per mai la deixeu entrar a la cabana.

Emprò, aquell dia s'hi va presentar amb paraules tan meloses, amb tantes protestes de bonesa, que les cabretes hi van caure de totes quatre potes, i la varen deixar entrar quan la mare cabra estava a pasturar.

Desseguida que la guilla va ésser dins de la cabana, ja no es va entendre de raons, ni es va recordar de la seva bonesa; feia tant de temps que havia desitjat entrar-hi! i està clar, lo primer que va fer fou cercar el rebost, a veure si hi havia quelcom per la dent.

— Manoi, quin bé de Déu! — va exclamar quan va veure aquells formatges tan rossos. — Quina salivera que em fan! Bé, ja me'n donareu un, no fa?

— No, que la mare ens pegaria — van dir totes plegades. — Com sempre ens deia que no et deixéssim entrar, només faltaria aquesta!

— Doncs si no me'l doneu també me'l pendré, — i sense fer cas dels crits i de les llàgrimes de les cabretes, agafa el formatge més gros, i cuita-corrents se'n va al bosc a menjar-se'l.

Quan la mare cabra tornà a la cabana les cabretes encara totes ploraven.

— I doncs, què hi ha de nou — va dir tota alarmada.

— Es que ha vingut la guilla — va dir la germana gran — i se'ns ha emportat el formatge més gros.

— Ah, malcreïentes, ara veieu si és

veritat el que us deia; tantes vegades com us ho havia dit: malfieus de la guilla, que és una traïdorota; ara ho veieu.

— Mireu, per quan torni, que segurament tornarà, perquè és molt llamenera, tinguen aparellada una galleda d'aigua bullenta, i aixís que tusti a la porta li tireu entre cap i coll; ja veureu com aixís perdrà les ganes de tornar.

* * *

Quan la guilla s'estava acabant de menjar el formatge, s'ensopegà a passar per alli el llop, i veient-ne per terra tot ple de crostes i engrunes de formatge li va dir:

— Noia, quina xefia que t'has fet petar! I me n'has guardat gens?

— No, noi, era tan bo! feia tants dies que dejunava que encara me'n menjaria un altre.

— I d'on l'has tret?

— De la cabana de les cabres.

— Doncs, me n'hi vaig.

La guilla es va posar a mirar d'untros lluy a veure si les cabretes el rebien tan bé com a ella; car es creia que les cabretes, escarmentades com estaven, estarien preparades per fer-ne una de grossa.

Les cabretes, que ja estaven a l'aguait, al veure venir aquell personatge tan estrafalari i creient-lo amic de la guilla, es van preparar a rebre'l com els havia dit la seva mare, i al primer truc que el llop va fer a la porta li tiren entre cap i coll la galleda de l'aigua bullenta.

— Quin bot va fer el llop al sentir-se aquella pessigada de cap a cap de l'esquena. En volem de crits i d'udols? I a

més córrer se'n va cap a la guilla, tot cremat (ja ho crec si n'estava de cremat) per clavar-li una sumanta de les grosses, pensant-se que ella era la causa de tot.

La guilla, que des de lluny ho havia vist tot, va fer un bot d'alegria en veure l'escaldament del seu company, car no li agradava pas la seva companyia; però en veure que el llop venia cap a ella tan rabiós, i disposat a fer-ne tiretes de la seva pell, va tenir por; i tota humil i com planyent-se del seu mal, li diu:

— Però què t'ha passat? El dia que les podem haver no n'hem de deixar ni una per llevar d'aquelles males bèsties: qui ho diria, i tan mansoies com semblaven, — i això ho deia llepant-se encara els morrets, no sé si de satisfacció per la dissort del seu company o pel formatge que s'acabava de menjar.

— Ves, corre, ves — li diu — tira't a aquella bassa, rebejat-hi força i et curaràs. (Ja sabia la gran retuna que aquella bassa era de calç.)

I l'estaquirots del llop, sense mirar res. *pataxop*; però noi i renoi, en sentir aquella pessigada encara més forta que la primera, de bots i salts i revolcar-se per terra, no en volguen més; el pobre llop estava foll de dolor i de ràbia.

— Mira — li digné, fora de sí — si sàbés que t'has volgut burlar de mi, t'es-canyava aquí mateix.

— No ho facis pas, jo em creia que era aigua fresca lo que hi havia a la bassa — li digné la gran pillastra.

— Anem, corre, anem; a aquell pou n'hi ha d'aigua fresca, jo t'ajudaré a baixar-hi. Ficat depressa dins la galleda i *rrrrrut* desseguida el pobre llop va ésser a baix.

Quina alegria va tenir llavors la guilla!

I mentre el llop estava ofegant-se, ella encara des de dalt li anava dient: si està bé aquí baix, no? Que cerques algun formatge?

R. K. TALÀ

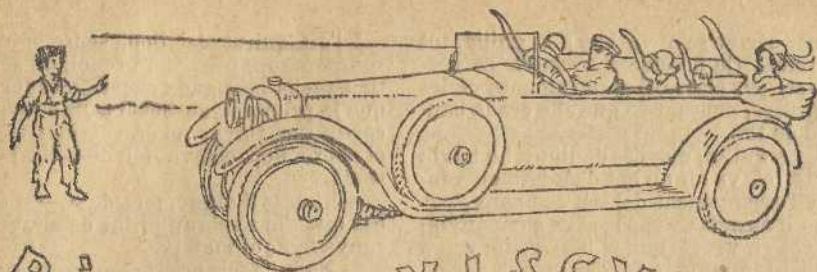

**Demaneu una pastilla
gratuïta de sabó d'ametlles**

O R O C R E M A

i l'adoptareu per sempre

De venda en totes les perfumeries

PÀGINES VISCYDES

El Cuquet

(Acabament)

Us moment la Fifi es va desdir del seu propòsit. Tanmateix el mancament seria massa gros si aprofitant que Miss Cokle llegia s'escapés per anar a parlar al pobre Cuquet.

La prohibició de la mamà havia estat terminant: «Si el trobessiu feu com qui no el veu»...

I, amb una justesa perfecta anava recordant totes les coses que la mamà havia dit contra el que ella anomenava «pillet de platja»: Que era un dolent dels més dolents; que havia fugit de casa seva abandonant la seva pobre mare...

Però era cert tot això?... No podria ésser una invenció de Miss Cokle?

La Fifi tornà a girar-se vers el cantó on havien deixat el Cuquet i va veure que continuava plorant amb la cara entre les mans.

Aquest cop es decidí resoltament. Adreçà una nova mirada a la Miss, i veient-la completament donada a la lectura, agafà en Dic per la mà i li proposà un joc de córrer i atrapar.

Així varen donar un parell de voltes per allí, a la vista de la Miss per inspirar-li confiança; però al cap d'uns moments, tot corrent, corrent, la Fifi arribà a l'altra banda de les roquetes, tot cridant cuit! a en Dic, perquè Miss Cokle la sentís i no passés ànsia per ells.

D'aquesta manera la Fifi arribà vora mateix d'allí on el Cuquet es trobava, en el mateix que el pobre noi s'ajupia per recollir la barqueta, amb l'intenció, segurament, d'anar-se'n.

Quan s'adonà que la nena i el nen eren allí a la seva vora, es quedà uns instants indecís; però això no durà gaire perquè la Fifi havia estat la primera en rompre el silenci i li digué, tot mirant cap a les roquetes per veure si la Miss.

— Saps, Cuquet? No et pensis que no et volem parlar per gust nostre, no. En Dic i jo ens en recordarem sempre del que vares fer ahir llençant-te al mar per agafar el barquet d'en Dic; però Miss Cokle, saps, no ho vol que et parlem, i ho va descobrir a la mamà que havíem estat parlant i que tu havies jugat amb

nosaltres arreglant les veles del barquet... Es per això que no t'hem pogut dir res! sents. I ara no ploris, Cuquet, ara que ja saps que no és per culpa nostra.

En acabar de dir això la Fifi tornà a mirar ansiosament cap a la platja de les roquetes. Després es mirà el Cuquet i es quedà tota ensentimentada de veure'l tan trist.

— Que no has entès el que t'he dit? — Que no ho saps que no és per culpa nostra?

Ell anava fent que sí amb el cap.

— Doncs perquè t'has de quedar tan trist?

Llavors ell va respondre amb un accent de melangia que trencava el cor:

— Com vols que no estigui trist si l'haver parlat amb mi i l'haver jugat amb vosaltres ha tingut d'ésser espiat com si fos un gran mal, o un pecat, potser! Es això el que em fa posar trist, no de vosaltres solament sinó de tots els que fugen de mi i em treuen de la seva vora...

Pel pensament de la Fifi hi travessà llavors el record del que havia dit la seva mamà contra d'aquell pobre noi.

Ja quan la marquesa ho havia dit ella n'havia dubtat, però menys ho creia ara que el Cuquet fos dolent i que hagués fugit de casa i abandonat la seva mare...

Heu's aquí una cosa que seria per confondre la Mis poder anar a casa i quan ella espiés que havien tornat a parlar amb el «pillet de platja», ella podés dir que era fals tot el mal que d'ell es deia.

Resolta i de dret, la Fifi li preguntà:

— No ho saps perquè no ho vol la mamà que et parlem? No saps perquè ens ha manat que si et trobàvem fèssim com aquell qui no et veu?

I sense esperar que ell digués res, li explicà:

— Perquè li han dit que ets dolent, que ets un noi molt dolent, molt... Un pillet de platja, un d'aquests que... No has de posar aquesta cara per això, Cuquet; que jo no dic pas que ho siguis tot això; que jo no ho crec que ho siguis, sents, Cuquet. Es el que han dit a la mamà, però jo no ho vull creure. Veritat que no és cert que siguis dolent, Cuquet? Oi que no és veritat que hakis fugit de casa teva ni que hakis abandonat la teva mare?..

Un plor com un gemec s'escapà dels llavis del pobre Cuquet, al mateix temps que s'apressava a cobrir-se la cara dins del seu braç doblat.

— Per què plores? — li preguntà la Fifi un xic alarmada, tement que no fos cert el que ella s'havia resistit tant a creure.

Però ell no feia més que plorar i prou; sense que es decidís a dir ni una paraula.

Un moment que el seu desconçol semblà un xic apaivagat, la Fifi li tornà a preguntar:

— Perquè plores així? M'ho vols dir Cuquet? Oi que no és cert que hakis fugit de casa teva?

Llavors el Cuquet, abaixant la cara va fer que sí amb el cap.

Instintivament en Dic va fer dues passes enrera, i la Fifi hauria fet el mateix, de segur. La seva estupefacció i el seu desencant no podien ésser més grans.

— Ho dius de debò? Així, es veritat que has abandonat la teva mare?

Ell tornà a moure el cap afirmativament; però aquesta vegada en lloc de quedar-se sense dir res, parlà:

— Sí; he fugit de casa, i he deixat la meua mare, però no per dolenteria ni perquè no me l'estimi...

I com que la veu se li velava i els ulls anaven a omplenar-se-li altre cop de llàgrimes, el Cuquet apretà fortament els llavis per no plorar i es girà per anar-se'n.

Però la Fifi el deturà. Ara ja no pensava en la Miss ni en si podia veure'ls o deixar-los de veure.

Ell havia dit que no ho havia fet per dolenteria ni perquè no estimés a la seva mare, i es moria de ganes de saber per quin motiu, doncs, havia sigut. I així mateix li ho va preguntar.

Llavors el Cuquet explicà la tragèdia de la seva vida; la seva dolça infantesa primer, amb el pare i la mare que se l'estimaven tant, fins que el pare va

morir, i carrera de tot un any de tristesa i de misèria la seva mare s'havia tocat a casar... Que havia de fer si el noi no podia encara guanyar ni per ell, ben al contrari, i ella, per molt que treballés no arribava a guanyar ni pel lloguer de casa.

— Des del moment que aquell home va entrar a casa, ja ho vaig sentir aquí dintre que no em podia veure, que em tenia quimera, que m'odiava...

De primer — continuà en Cuquet — feia com qui no em veia. No em parlava mai ni m'anomenava tan sols; però, més endavant començà a tractar-me com qui tracta un gos tnyós, a puntades de peu i a cops. Això encara ho hauria prou suportat amb paciència mentre altres coses no m'haguessin fet més mal

que les cosses i els cops. Però quan vaig veure que a cada punt, per si jo menjava massa o per si rebentava masses espardenyes, cercava raons a la mare, l'escriaçava i fins arribà a alçar-li la mà, llavors va ésser quan em vaig decidir a fugir de casa sense dir res, perquè fora jo, la mare tingués pau. I, ara ja sé que en té. Sé per l'home que els compra el vi d'un tros de vinya que el parastre té, que quan es varen adonar que jo no hi era, mentre la mare plorava perquè cansada de buscarme, enloc no m'havia pogut trobar, ell li va dir:

«No ploris, no, que no val pas el preu d'una llàgrima. Ho veus si tenia raó jo quan t'ho deia que era un pillet!»

I això el va deixar tan satisfet que ja no ha maltractat més a la mare, i és això el que jo vull.

El rostre del Cuquet s'havia asserenat completament.

El pensament de la pau que fruïa la seva mare a costa del seu sacrifici li havia fet oblidar totes les seves penes.

— No saps com estic contenta de saber el que m'acabes d'explicar! — exclamà la Fifi, pregonament commoguda.

Llavors ell recordà de què havia vingut el parlar del seu fet, i digué:

— Es per això que em dolia tant que vosaltres també em menyspreessiu. Que ho facin els altres ja hi estic avesat; però que vosaltres també fessiu com qui no em veu i gressin el cap com tothom fa perquè em creuen dolent i mal fill, em dolia tant que la tristesa m'ha guanyat.

— Pobre Cuquet! Com ho deia jo que no era cert el que deien de tu!

— Voldràs que doni la barqueta a en Dic. ara? — preguntà ell amb un gran afany.

— Ben cert que sí. Dóna-li. Però tu pendràs això — afegí treient de la cartera que sempre duïa a la butxaca una moneda d'argent:

— Té, per la teva feina.

Però ell la refusà.

— Es en paga del teu treball, no és pas cap caritat — insistí ella.

I el Cuquet digué:

— No és pas perquè sigui caritat que no ho vull, sinó perquè més m'estimo no rebre paga.

— Amb que t'ho podrem recompensar, doncs?

— Una cosa només voldria: que si mai en troben, ja sia per aci la platja ja pel poble, em feu la caritat de no girar la cara. Maldament no em digueu res, ja me'n consolaré. només que vegi que em veieu i no treieu els ulls amb menyspreu.

— T'ho prometo! — li respongué la Fifi.

En aquell moment el cap inconfusible de Miss Cokle sortí pel damunt de les roquetes i es tornà a amagar tot seguit.

Quan en Dic i la Fifi tornaren a la seva vora no els renyà ni els féu cap observació. Tot s'ho guardà per comunicar-ho, sense esbravar a la senyora marquesa.

Però no tingué tanta feina. En arribar al xalet, la Fifi anà corrents a trobar la seva mare, i rodejant-li el coll amb els braços li digué:

— Mamà, li haig de demanar perdó i estic segura que em perdonarà.

I prenent tot seguit aquell posadet de dona entenimentada, de personeta raonable començà:

— He parlat amb el Cuquet... No s'enfadi mamà, ni posi aquesta cara, perquè el Cuquet no és un cuquet, ni un pillet, ni un dolent, ni un vagamon, sinó un àngel.

Mal de naixença

En Pau Xirinaes sofria
un mal de caixal cruel
que el feia plorar de ràbia,
suar i picar de peus.

Un amic seu, per distreure'l,
va proposar-li un remei:

— Posa't un all a la boca
i vas a casa un forner,
fica el cap dins la fogaina
i en estar l'all rostidet
trobaràs com per miracle

que el mal de caixal no hi és.
Però en Pau no es confortava
amb remeis tan violents
i en un excés de punxades
cridà llançant un reneç:

— Maliatsiga! voldria
haver nascut sense dents!
I l'amic li diu, burlata:

— Ja hi vas nèixe, estàs content?

E. P.

— Has vist al Tívoli? l'Aida 8 pessetes.

— Home, segur que si prens l'Aida... i *vuelta* et sortirà més barato.

LA CUINA CASOLANA

COMPOTA DE FRUITES VARIADES

Cantitats: Dues pomes, dues peres, dos préssecs, tres plàtans, sis prunes negres de les anomenades franceses, sis figues negres, 150 grams de cireres, 250 grams de sucre molt, un bastonet de vainilla o bé de canyella amb una pell fina de llimona.

Primera operació: Es pelen les pomes, es talla cada una en quatre trosos, se'ls treu el cor i després es tallen en trocets. Es posen en una petita cacerola cobertes d'aigua amb un grapatet de sucre i es deixen bullir durant vuit o deu minuts tot lo més.

Amb les peres i els préssecs es fa la mateixa operació sempre bullint-ho en caceroletes individuals a fi de que en completar-ho en la compotera es formin pilonets separats de cada fruita.

A les cireres se'ls treuen les cues i els pinyols i es posen a bullir igual que les pomes (cada fruita amb sa part de sucre).

Amb les figues i prunes es fa igual sols deixant-les bullir un xic més, sobretot les prunes negres (les figues si són molt grosses es poden partir en dos).

Segona operació: Un cop bullides les fruites es deixen refredar. A continuació, amb ajuda d'una escumadora, es van col·locant en una compotera o altre estri semblant, separades unes fruites d'altres, o sigui posant les pomes juntes, les peres juntes, etc. Després de col·locades, es barregen en una cacerola els xarops o sucs on s'ha bullit cada fruita, s'hi afegeix la vainilla o bé la canyella i la pell de llimona i es deixa bullir uns quinze o vint minuts i quan està fred s'aboca aquest arrop sobre les fruites passant-lo per un colador fi i sens posar-n'hi massa, o sigui que faltin tres o quatre dits per cobrir-les.

A. D.

.....

Violet aquesta setmana publica la bonica historieta de l'Apa «El mareig del senyor Canons»; i segueix publicant-se la preciosa novel·la d'en Carles Soldevila, **LAU**, amb dibuixos d'en Junceda.

El professor explicava un problema molt revès que escoltaven els alumnes amb un interès creixent mentre el savi en la pissarra llargs càlculs anava fent omplint-se de guix i a l'hora suant com un carreter.

— Si de B en treiem $2Z$
i el quadrat de $4C$
hi afegim els logarimes
del sinus i la tangent
resultarà un polinomi
que simplificat després
i partit per X^4
ens donarà finalment
que X és igual a zero.
I respon un dels oients
que plegar ja desitjava:
— Té, tanta feina... per res!

JOB

— A vostè li agrada molt el tennis?
— No molt!
— Com que ve cada dia?
— Oh, ja veurà, el que m'agrada és el traje.

AVIS

AVIS Els laboratoris del producte **ELIXIR PON-NEY SAS** el més enèrgic reconstituent conegut té el gust d'assabentar a tots els Patufistes que s'han adreçat enviant retallat l'anunci, que per tenir opció als obsequis és menester retallar i enviar la marca registrada que porta cada prospecte que trobareu dintre cada flascó de reconstituent amb aquest requisit se us enviarien tot seguit les col·leccions de cromos amb colors.

De venda a totes les Farmàcies i Centres d'Específics

Amics llegidors:

Voleu un llibre atraient, distret interessant, culte, moral?,...
Compreu qualsevol dels volums de la recomenada

Biblioteca "Mon Tresor"

De venda:

Arreu de Catalunya a 1'50 pessetes

TARJA

REMEI MONSERRAT DE LLUDAC

Combinar aquestes lletres en forma
que donguin el nom d'un edifici des-
truit durant la Gran Guerra i una ciu-
tat de la mateixa regió.

F. BADIA M.

LOGOGRIF NUMÈRIC

- 1234567 Per anar a comprar
173456 Edifici
54217 Tractat d'estudis
7124 Pseudònim d'un dibuixant
654 Beguda alimentosa
17 Animal
5 Vocal

LOGOGRIF NUMÈRIC

- 12345 Per la beguda
3532 Juguet
452 parenta
12 Animal
5 Vocal

TARJA

ALFONS F. CORNET

Combinar aquestes lletres de mane-
ra que donguin el nom de d'una comè-
dia molt aplaudida i el cognom de la
seva protagonista.

RAMÓN VILLERÓ

LOGOGRIF NUMÈRIC

- 123 Peix
21 Part del cos
3 Consonant

Sol·lucions a l'insertat en el número anterior

A la combinació numèrica: *Es tenen de
multiplicar per 81. Solució detallada*

12345679

X 81

12345679

98765432

99999999

A la tarja: *L'amor vigila*Al jeroglífic: *Ostras*Al logogrif numèric: *Brafim-Firma**Raim-Far-Mi-B*Al terç de sil·labes: *Ar-be-ca Be-gu-da*
*Ca-da-ques-o*Al logogrif numèric: *Vichi-Vich-Vi-V*

LA MILLOR DE LES
MANTEGUES PER LA CUINA

URODONAL

Cura el reuma i evita l'obesitat

Les principals manifestacions de l'artrisme són el reuma i l'obesitat: dues conseqüències de l'excés d'àcid úric a la sang, de resultats ben desagradables per cert.

Cal, doncs, evitar-les i curar-les.

L'URODONAL, eliminant l'àcid úric, cura el reuma i dissol el greix sense perjudicar l'organisme.

Prengui URODONAL i desapareixeran prompte totes les molèsties.

J. BAYEAS

CODORNIU

S. SADURNI DE NOIA